

Cum poți să trăiești frumos?

Dacă ar fi să asociez cu un singur cuvânt romanul *Vântul prin sălcii*, de Kenneth Grahame, acesta ar fi ACASĂ.

Cartea începe cu o scenă în care Sobolul își face curățenie în „mica sa căscioară subterană”. Mai întâi „cu mătura, după aceea cu cârpa”, pentru ca, în final, „cocoșat pe scări, mese și scaune, înarmat cu o bidinea și o găleată de var”, să continue cu zugrăvitul. Dar abandonează această îndeletnicire, atras de chemarea ațățătoare a primăverii care se instalase deasupra pământului. Și pornește să exploreze împrejurimile.

Va reveni în căminul său după mult timp. După multe aventuri prin care va trece alături de trei prieteni: înțeleptul Șoarece-de-apă, infatuatul Broscoi și mult respectatul Bursuc. După ce va descoperi o lume mai mare decât cea cu care era obișnuit. O lume ce îl acaparează – o vreme – cu „deliciile, surprizele și peripețiile ei captivante, de care mai înainte nu avusese parte”.

Pentru Sobol, Cămin înseamnă o „vizuină veche”. Nu e „mare scofală de capul ei”, e mică și mobilată sărăcăcios”, dar e casa „pe care și-o clădise cu mâna lui”, casa la care se întorcea cu atâta drag după truda unei zile”. Casa care, la rândul ei, se simțise „limpede, fericită cu el”, iar odată abandonată, „dorea ca el să se întoarcă”, fiindcă avea nevoie de prezența lui.

Cămin e și casa de lângă Râu a Șoricuțului. Sau Râul însuși, care, pentru el, e „frate, soră, mătuși, prieteni, mâncare, băutură și, firește, baie”. E o lume.

Cămin e vizuina misterioasă a Bursucului, ascunsă în Pădurea Sălbatică. Ori conacul Broscoiului, invadat, la un moment dat, de

niște neaveniți și pentru eliberarea căruia toți cei patru prieteni vor lupta cu orice preț. Căci un Cămin e intangibil.

Cămin e tot ce se află lângă Râu. Cămin – pentru toate animalele – devine Pădurea Sălbatică, altădată inaccesibilă și neprietenoasă.

Astfel că, pe lângă nevoia de loialitate, de devotament, de prietenie, de onestitate, *Vântul prin sălcii* vorbește și de atașamentul față de un Cămin: o casă; un spațiu în care trăiești alături de toți ai tăi (familie, rude și prieteni); o țară; un punct de reper la care revii din toate rătăcirile; locul care te odihnește.

Locul în care – în cazul lui Kenneth Grahame – nu există abandon. Nici trădare. Nici tristețe.

Biografia scriitorului spun că acesta a început să își creeze o asemenea lume încă din copilărie, ca antidot al angoasei de abandon: mama i-a murit când era foarte mic, iar tatăl l-a părăsit, lăsându-i pe el și pe frații săi în grija bunicii și a unui unchi.

Mai târziu, acest univers compensatoriu și scrisul în sine au devenit o alternativă la o carieră profesională puțin spectaculoasă: Kenneth Grahame a avut, până la pensie, o singură meserie. Aceea de funcționar bancar. În plus, nici viața de familie nu i-a fost prea reușită: s-a căsătorit mai mult din conformism social, a avut un fiu care a murit foarte devreme, luându-și viața.

Câtă apăsare, câtă banalitate în viața sa de zi cu zi, atâta fantezie, mi-am spus citind Vântul prin sălcii.

Pentru copii, romanul – admirabil tradus de Lucian Popa – e un *must read*.

Copil fiind, e imposibil să nu-ți placă povestea prieteniei dintre Șoricuț, Sobol, Bursuc și Broscoi. Ori să nu te lași cucerit de felul în care aceștia se ceartă sau se împacă; de încurcăturile de-un comic nebun pe care le iscă Broscoiul și pe care le descurcă prietenii săi.

Spre rușinea mea, am descoperit abia la maturitate *Vântul prin sălcii*. Dar ce noroc că acest volum al lui Kenneth Grahame a ajuns la mine!

Ferice de cei care vor citi mult mai devreme această carte în care găsești un răspuns la întrebarea *Cum poți să trăiești frumos?*

Ioana Revnic

Capitolul I

MALUL APEI

Sobolul trudise din răputeri întreaga dimineață, făcându-și curățenia de primăvară în mica sa căscioară. Mai întâi cu mătura, după aceea cu cârpa; iar la sfârșit se cocoțase pe scări, mese și scaune, înarmat cu o bidinea și o găleată de var, și muncise până când își simțise gâtul și ochii plini de praf. Blana sa neagră se împetrișase cu picături albe, iar brațele îi atârnav grele și ostenite. Primăvara plutea în aer, pe deasupra sa, și zvâcnea în adâncul gliei, sub el și împrejurul lui, croindu-și drum chiar și prin întunecat și micul său sălaș, aducând suflul ei de neliniște și de dor. Așadar nu e nicio mirare că, dintr-o dată, Sobolul spuse, aruncând bidineaua:

— Fir-ar să fie! Să-mi mai dea pace! Mai dă-o naibii de curățenie!

Și o tuli din casă, fără să zăbovească măcar pentru a-și îmbrăca haina. De sus parcă îl chema o voce poruncitoare, căreia nu era chip să i se împotrivescă. Se îndreptă spre micul tunel ce ducea drept în sus și care, în cazul său, dădea în drumul pentru trăsuri, presărat cu pietriș, pe care îl aveau în stăpânire animalele ce aveau locuințe situate mai aproape de soare și de aer. Zgârie, râcâi, scurmă și săpă, și iar săpă, scurmă, râcâi și zgârie, lucrând grăbit cu lăbuțele și mormăind în sinea sa: „Sus cu noi! Sus cu noi!”, până când – hopa! – botul îi dădu buzna la lumina soarelui și se trezi dându-se de-a berbeleacul în iarba caldă a unui tăpșan întins.

„Frumos mai e!” își spuse Sobolul. „E mai frumos decât să dai cu var!”. Razele fierbinți ale soarelui îi mângâiau blana, adieri blânde făceau același lucru cu fruntea sa înfierbântată și – după izolarea în care viețuise atât de multă vreme, în casa lui de sub

pământ – ciripiturile zglobii ale păsărelelor sunau ca niște strigăte de bucurie în urechea sa amorțită. Sărind dintr-o dată pe toate cele patru picioare, animat de dragostea de viață și de bucuriile primăverii fără de văruit, își văzu de drum, traversând tăpșanul, până a ajuns la gardul viu care se ridica la celălalt capăt.

— Stai așa! îi strigă un iepure bătrân, așezat în deschizătura gardului. Trei gologani taxa de trecere pe un drum particular!

Cât ai bate din palme fu dat de-a rostogolul de către Sobolul nerăbdător și disprețuitor, care continuă să zburde de-a lungul celuilalt hotar al tăpșanului, luând peste picior neamurile iepurelui care-și ițiseră zor-nevoie căpșoarele din găurile lor, să vadă care era motivul neînțelegerii.

— Spanac! Spanac! le mai aruncă el în zeflema și își văzu nestingherit de drum, înainte ca iepurașilor să le fi trecut prin minte vreun răspuns demn și mulțumitor.

Atunci se apucară să se certe între ei.

— Nătăfleț mai ești! De ce nu i-ai spus că...

— Ei bine, de ce nu i-ai spus tu să...

— S-ar fi convenit să-i aduci aminte că...

Și o ținură tot așa, după cum se obișnuiește în astfel de situații, dar firește că era mult prea târziu, ca de fiecare dată.

Totul părea prea frumos pentru a putea fi aievea. Hălăduia grăbit încoace și-ncolo, prin poieni, de-a lungul hotarelor de tufișuri, prin pâlcuri de copaci, și peste tot dădea peste păsări care-și construiau cuiburile, flori care îmboboceau, frunze care zvâcneau în muguri – toate vesele și văzându-și cu spor de treabă. Și în loc să-l mustre conștiința și să-i susure înțepător ca un ghimpe: „Văruitul!”, el nu simțea decât ce îmbietor era să fii singurul leneș rătăcit printre toți acești semeni cuprinși de hărnicie.

Își simțea fericirea nețărnută când, tot hălăduind încotro îl duceau picioarele, se trezi dintr-o dată la marginea unui râu cu ape înspumate. Nu mai văzuse un râu de când se știa – această lighioană netedă și lucitoare, șerpuitoare și puternică, care alerga și se hlizea, care înșfăca tot ce îi ieșea în cale cu un gâlgâit și îi dădea iarăși drumul, râzând în hohote, pentru a se rezezi din nou spre alți tovarăși

Ce îmbietor era să fii singurul leneș rătăcit printre toți acești semeni cuprinși de hărnicie.

de zbenguială, care la rândul lor se smulgeau din strânsoarea sa pentru a fi iarăși prinși și făcuți prizonieri. Totul nu era decât tremur și înfiorare – scânteieri și străluciri, susur și zvâcnet, șoaptă și bulbuci.

Sobolul era fermecat, captivat, cucerit. Mergea pe lângă râu așa cum mergi, când ești doar un boț, lângă cineva care te ține sub vraja unor povestiri fascinante. Și când, în cele din urmă, fu cuprins de oboseală, se așeză pe mal, în timp ce apa tot mai murmură neobosită, istorisindu-i cu glas scăzut și complice, una după alta, cele mai minunate povești de pe lume, trimise din miezul pământului spre a fi depănate într-un târziu mării celei de-a pururea nesătulă.

Și cum stătea întins pe iarbă și se uita peste albia râului, privirea i se opri asupra unei găuri întunecate aflate în malul celălalt, chiar deasupra nivelului apei și, lăsându-se pradă visării, începu să se gândească ce locuință nimerită ar fi una ca asta pentru un animal fără prea multe nevoi, căruia i-ar fi pe plac să aibă o minunată reședință de vară chiar în locul acela, departe de gălăgie și de praf. În vreme ce se tot uita, ceva sclipitor și mititel păru că licărește în miezul casei, după care se făcu nevăzut, pentru a licări iarăși, precum un pui de stea. Dar cu mare greutate ar fi putut fi vorba de așa ceva, într-un astfel de loc; și era prea mică și prea strălucitoare pentru a fi un licurici. Pe când se uita, luminița clipi, dându-i astfel de înțeleș că era un ochi, în preajma căruia începu să se contureze un chip mititel, precum o ramă în jurul unui tablou.

Un chip mititel și maroniu, cu mustăți.

Un chip mititel, rotunjour și serios, în ochi cu aceeași lumină care îi atrăsese atenția la început.

Urechi mici și îngrijite și păr bogat și mățos!

Era Șoarecele-de-apă!

Cele două animale zăboviră și se uitară unul la altul cu atenție.

— Ziua bună, Sobolule! spuse Șoarecele-de-apă.

— Ziua bună, Șoarece! răspuse Sobolul.

— Nu vrei să vii până la mine? întrebă mai apoi Șoarecele.

— Uf, îți e tare la îndemână să vorbești – îi spuse cam necăjit Sobolul, care nu se prea simțea în largul său când venea vorba de râu, apă și altele asemenea.

Șoarecele nu-i dădu niciun răspuns, ci se aplecă, dezlegă o frânghie și o trase spre el; după aceea, ușurel, sări într-o luntre mititică, pe care Sobolul nici măcar nu o remarcase. La exterior era vopsită cu albastru, în interior cu alb, iar în ea era loc exact pentru două animale, și fu numaidecât pe placul Sobolului, cu toate că nu-și dăduse încă seama de-a binelea care îi era rostul.

Șoarecele vâsli cu dibăcie și traversă apa cu repeziciune. Trase la mal și îi întinse Sobolului laba din față, în vreme ce acesta se urca în luntre cu mare grijă.

— Prinde-te de mine! zise Șoarecele. Haide, acum fă iute un pas! Și, spre marea uimire și încântare a Sobolului, peste o clipă acesta se văzu stând la purta unei luntre adevărate.

— Ce zi minunată! exclamă el, în vreme ce Șoarecele împinse barca de la mal, punând din nou etichete pe vâsle. Știi, până acum n-am mai fost în viața mea în vreo luntre.

— Ce? exclamă Șoarecele, rămânând cu gura căscată. Nnicând n-ai mai fost... în viața ta... niciodată... într-o... ei bine, dar ce-ai făcut atunci?

— Este chiar atât de plăcut? întrebă Sobolul, timid, cu toate că începuse să se convingă pe pielea lui, atunci când se lăsă pe locul său și se uită pe rând la perne, la vâsle și la lăcașurile acestora, cuprinzând cu privirea întregul aranjament minunat al luntrei, care aluneca deja ușor sub el.

— Plăcut? Este singurul lucru minunat – răspunse Șoarecele-de-apă cu seriozitate, aplecându-se înainte pentru a vâsli. Crede-mă, proaspătul meu prieten, pe lume nu se află nimic, absolut nimic mai frumos decât să te lași purtat de o luntre. Să te lași purtat – continuă el visător – purtat așa... de luntre... să te lași în voia...

— Ai grijă în față, Șoarece! strigă dintr-o dată Sobolul.

Era prea târziu. Luntrea lovi malul cu toată forța. Visătorul, veselul vâslaș, ajunsese pe fundul luntrei, cu călcâiele îndreptate spre cer.

— ...purta de luntre... sau pe fundul ei – continuă Șoarecele, sculându-se cu un râs vesel. În ea sau pe lângă ea, nu contează prea mult. Nimic nu pare să conteze, ăsta-i farmecul! Fie că pleci, fie că nu, fie că ajungi unde ți-ai propus, fie că te pomenești în cu totul altă

parte sau că ajungi niciunde, tot timpul ai ce să faci și nu faci nimic în mod special; și, după ce ai terminat ce aveai de făcut, tot ți-a mai rămas ceva de care te poți ocupa dacă ai chef, dar de care ai înclina să nu te apuci. Ascultă! Dacă chiar nu ai nimic important de făcut în dimineața asta, ce ar fi să o apucăm împreună pe râu la vale și să ne petrecem ziua laolaltă?

În semn de bucurie, Sobolul mișcă din degetele de la picioare, își umflă pieptul într-un oftat de încântare și se sprijini din nou, fericit, pe pernele moi.

— De ce zi minunată voi avea parte! exclamă el. Să nu mai zăbovim nicio clipă!

— Așteaptă puțin, atunci! strigă Șoarecele.

Legă frânghia cu care era prinsă barca de un belciug fixat de debarcaderul casei, după care intră din nou în gaura sa din mal și se întoarse după puțină vreme, împleticindu-se sub povara unui coș de nuiele burdușit cu de-ale gurii.

— Pune-l sub picioarele tale – îi zise Sobolului, pe când cobora coșul în luntre.

După aceea dezlegă funia și apucă din nou vâslele.

— Ce e în el? întrebă Sobolul, care nu-și mai putea ține în frâu curiozitatea.

— Înăuntru e pui rece – răspunse scurt Șoarecele, după care turnă mai departe – limbărecejambonvitărececavesteciorimurațisalatăchi-flemzeluriscudeghimbirlimonadăsifon...

— Stai așa, oprește-te, oprește-te! strigă Sobolul, extaziat. E prea mult!

— Chiar crezi asta? întrebă Șoarecele, serios. N-am pus decât ce iau de obicei cu mine când fac câte o astfel de mică excursie; și, cu toate astea, celelalte animale îmi zic tot timpul că fac niște porții tare mici!

Sobolul nici nu-l mai urmărea. Furat de noua viață ce i se dezvăluia, vrăjit de licăririle și de tremurul undelor râului, de arome, sunete și soare, își lăsase în apă o labă, trasând în urma sa o dâră lungă, și visa cu ochii deschiși. Șoarecele-de-apă, ca un bun camarad ce era, vâslea în continuare și se străduia să nu-l tulbure.

— Tare îmi mai plac hainele tale, măi băiete – spuse el, după ce se scursesese astfel cam o jumătate de ceas. Mă bate gândul să-mi fac și eu o haină de gală din catifea neagră, imediat ce o să-mi îngădui una ca asta.

— Îți cer iertare – spuse Sobolul, făcând un efort să se întoarcă la realitate. Trebuie să ai impresia că sunt un bădăran sadea; dar toate astea sunt cu totul noi pentru mine. Așadar acesta e un râu!

— Râul – îl corectă Șoarecele.

— Și tu chiar trăiești lângă râu? Frumoasă viață!

— Lângă el și cu el și pe el și în el – îi răspunse Șoarecele. El e pentru mine frate, soră, mătuși, prieteni, mâncare, băutură și, firește, baie. E lumea mea și nici nu-mi doresc alta. Ce nu are el nu mă interesează, și ce nu știe el nu merită să fie știut. Dumnezeu, cât de bine ne înțelegem! Iarna și vara, primăvara și toamna, tot timpul aflu în el distracție și peripeții. Când vin viiturile, prin februarie, pivnițele și subsolul meu se umplu ochi cu băutură pe care nu o pot bea, iar apa maronie trece ca o vijelie pe lângă fereastra cu cea mai bună vedere a dormitorului meu! Sau când apele revin iarăși în matcă și lasă în urma lor insulițe de mâl, care miros a pandișpan! Trestia și buruienile astupă canalele și eu pot să mă plimb în lungul și în latul albicii Râului fără să mă ud la picioare! Pe deasupra, mai găsesc și mâncare proaspătă și tot soiul de lucruri scăpate din bărci de lumea mai puțin grijulie!

— Dar uneori nu te cam plictisești, totuși? se aventură să întrebe Sobolul. Numai tu și Râul, nimeni altcineva cu care să poți schimba un cuvânt!

— Nimeni altcineva cu care... Asta-i culmea!... Dar trebuie să mă arăt înțelegător cu tine – zise Șoarecele îngăduitor. Ești nou pe aici și firește că habar n-ai cum stau lucrurile. Malul a devenit acum așa de aglomerat, încât mulți s-au apucat să se mute. Nu, nici vorbă că nu mai e ca pe vremuri. Vidre, pescăruși albaștri, cufundaci, potârnichi albe, la tot pasul te lovești de ele și tot timpul te roagă careva să-l ajuți cu ceva, ca și cum n-ai avea și tu treburile tale!

— Dar acolo ce e? întrebă Sobolul, arătând cu laba în depărtare, către o pădure ce ținea cu întuneric pajîștile de pe unul dintre maluri.

— Acolo? O, nu-i nimic altceva decât Pădurea Sălbatică – răspunse Șoarecele pe scurt. Noi, cei care locuim pe mal, nu prea ne încumetăm să mergem pe acolo.

— Nu sunt... cei de acolo nu sunt prea simpatici? întrebă Sobolul, cuprins oarecum de nervozitate.

— Ei bine, stai să vedem – răspunse Șoarecele. Veverițele sunt de treabă. Și iepurii – unii dintre ei, căci sunt iepuri și iepuri. Apoi, bineînțeles, mai e și Bursucul. El își duce traiul chiar în inima pădurii și n-ar trăi în altă parte nici dacă l-ai plăti pentru asta. Dragul de Bursuc! Nimeni nu-i caută lui nod în papură. Și bine face – adăugă el, cu subînțeles.

— Ei, dar cine ar putea să-l necăjească? întrebă Sobolul.

— Păi, firește că pe acolo mai sunt și alții – explică Șoarecele, șovăind oarecum. Nevăstuicile, hermelinele, vulpile și tot așa. Au și părțile lor bune, iar eu unul chiar mă înțeleg bine cu ei; atunci când ne găsim stăm la taclale și e totul în regulă, dar uneori își dau arama pe față... nu-i nimic de făcut... Ei, și la urma urmei, nu poți avea încredere în ei și cu asta basta.

Sobolul știa prea bine că era o încălcare a etichetei animalelor să insiști asupra lucrurilor neplăcute sau să le atingi măcar în trecut; prin urmare, schimbă subiectul discuției.

— Și dincolo de Pădurea Sălbatică? întrebă el. Acolo unde e albastru și împâclat, și se vede ceva ca niște dealuri, sau poate nu sunt dealuri, și ceva care seamănă cu fumurile orașelor, sau poate nu sunt decât nori?

— Dincolo de Pădurea Sălbatică începe Lumea cea Largă – răspunse Șoarecele. Și asta e ceva care nu are nicio legătură cu niciunul dintre noi. Nici când nu am ajuns pe acolo, și nici nu am de gând să o fac. Nici tu nu o să te duci vreodată, dacă ești cât de cât zdravăn la cap. Nu mai aduce vreodată vorba de locurile acelea, te rog. Acum iată că până la urmă am ajuns și la iazul nostru, unde o să ne luăm prânzul.

Abandonând firul apei, trecură într-o întindere de apă ce părea, la prima vedere, un lac mai mic, închis din toate părțile de maluri. Un tâpșan verde cobora lin către oglinda netulburată a apei, sub care se

întrezăreau, aidoma unor șerpi, rădăcini negricioase de copaci. Ceva mai încolo, cascada argintie și rostogolirea înspumată a unui stăvilar îmbrățișau roata unei mori ce picura necontenit, sprijinind în același timp căsuța unui morar, cu un acoperiș țuguiat și cenușiu. Prin aer plutea un susur împăciuitor, molcom și catifelat, din care răzbăteau, în răstimpuri, voci mici și clare, dialogând sprintar. Era atât de frumos, încât Sobolul nu fu în stare decât să-și ridice labele din față și să exclame, cu răsuflarea gâtuită de emoție: „Oh, Dumnezeu! Dumnezeu mare!”

Șoarecele trase barca la mal, o legă, îl ajută pe Sobol – care era cam împiedicat – să coboare nevătămat, după care luă din barcă coșul cu merinde. Sobolul îl rugă să-i ofere lui plăcerea de a se ocupa de despachetat. Șoarecele fu încântat să-i facă pe plac și să se poată întinde în iarbă, să-și mai tragă sufletul. În acest răstimp, camaradul său, cuprins de emoție, despăturii fața de masă, o întinse pe jos, scoase unul după altul toate pachetelele învăluite în mister și le aranjă, în ordinea convenită, exclamând de fiecare dată: „Oh, Dumnezeu! Dumnezeu mare!” atunci când i se dezvăluia conținutul. Când totul fu aranjat cum se cuvine, Șoarecele spuse: „Să ne punem pe înfulecat, amice!” și Sobolul nu mai așteptă să fie invitat a doua oară. Se apucase de curățenia casei cu noaptea în cap – așa cum se cade – și robotise fără preget, neoprindu-se niciun pic pentru a mânca sau a bea ceva. Avusese parte de atâtea peripeții, din acel îndepărtat moment până în clipa de față. Avea impresia că se scurseseră zile întregi.

— La ce te uiți? întrebă Șoarecele dintr-o dată, după ce-și mai potoliseră cât de cât foamea și Sobolul își ridicase privirea de pe fața de masă.

— Mă uit – răspunse Sobolul – la o dâră de bule de aer pe care o văd plimbându-se la suprafața apei. Se îndreaptă spre noi. Lucrul ăsta mi se pare tare caraghios.

— Bule de aer? Aha! exclamă Șoarecele și fluieră voios într-un fel ce aducea a invitație.

Ieși la iveală un bot lătareț și lucitor, iar din apă își făcu apariția Vidră, scuturându-și stropii de pe haină.

— Hrăpăreți nesătui ce sunteți! spuse proaspătul venit, aruncând o privire spre merinde. De ce nu m-ai invitat și pe mine, Șoricuțule?

— Păi nu plănuisem nimic, s-a întâmplat de la sine – dădu Șoarecele lămuriri. Dar să vă fac cunoștința: prietenul meu, domnul Sobol.

— Nespus de încântat – răspuse Vidră, și din clipa aceea cele două animale deveniră prietene.

— Ce larmă s-a iscat peste tot! continuă Vidră. Ca și cum astăzi toată lumea ar fi ieșit pe apă, cu mic cu mare. Am venit încoace, la iaz, mânat de gândul că aici voi găsi un loc liniștit în care să mă odihnesc, și când colo dau peste voi! De fapt... îmi cer scuze... nu asta voiam să zic. Glumeam doar, știți bine!

În spatele lor se auzi un foșnet, venind dinspre o tufă în care mai erau încă aninate o sumedenie de frunze din anul trecut. Un cap vârgat, între niște umeri spătoși, îi țintui cu privirea, de la adăpostul frunzișului des.

— Fă-te încoace, dragă Bursucule! strigă Șoarecele.

Bursucul mai făcu câțiva pași, apropiindu-se de ei, după care bombăni: „Hm! Lume...”, întorcându-le spatele și făcându-se nevăzut.

— Of, fir-ar să fie, ăsta-i felul lui de a fi! zise Șoarecele, dezamăgit. Pur și simplu nu se simte în largul său când e lume multă! Cu siguranță că astăzi nu o să mai avem prilejul de a-l vedea. Ei bine, spune-ne și nouă cine a ieșit astăzi pe apă?

— Păi Broscoiul, de pildă – răspuse Vidră. În barca lui de curse nou-nouță. Are și haine noi. Ce să mai, s-a înnoit cu totul, din cap până-n picioare!

Cele două animale se priviră și izbucniră în râs.

— Era o vreme când nu-i păsa decât de bărcile cu pânze – spuse Șoarecele. După aceea s-a plictisit de ele și i-au căzut cu tronc cele cu fundul plat, care merg împinse cu o prăjină. Tot timpul îl vedeai împingând în apă cu prăjina, zi și noapte, și a iscat un potop de încurcături. Anul trecut l-a lovit pasiunea pentru casele plutitoare și trebuia să mergem cu toții să stăm la el acasă și să-i spunem cât de grozav este. Ai fi putut crede că o să-și petreacă tot restul zilelor în

Șoarecele trase barca la mal.

căsuța aceea plutitoare. Se repetă tot timpul aceeași istorie, indiferent de ce s-ar apuca. Se satură cât ai bate din palme și se apucă de cu totul altceva.

— Cu toate astea, e un băiat de treabă – remarcă Vidră, gânditor – dar nu are stabilitate, mai cu seamă într-o barcă!

Din locul în care stăteau, puteau zări licărirea apei celei mari, de dincolo de insulă. Chiar în acel moment li se înfățișă privirii o barcă de curse. Cel care vâslea, stând așezat, era scund și îndesat! Ridica jerbe de stropi, se cam balansa și era limpede că trudește din toate puterile. Șoarecele se ridică și-i ură bun venit, dar Broscoiul – căci despre el era vorba – clătină din cap și își văzu de drum.

— Dacă se mai clatină în halul ăsta, nu mai durează mult și se trezește afară din barcă – zise Șoarecele, așezându-se la loc.

— Bineînțeles că va cădea – mustăci Vidră. V-am istorisit vreodată întâmplarea hazlie cu Broscoiul și cu paznicul de la stăvilar? Ascultați cum s-au petrecut lucrurile: Broscoiul....

O musculiță-de-mai zbură încoace și încolo, învârtindu-se pe deasupra apei, după cum le stă în fire muștelor tinere și nesăbuite atunci când fac ochi. Un vârtej de apă, un „bâldâbâc!” înfundat și musculița nu mai era.

Nici Vidră.

Sobolul se uită în jos. Ecoul glasului îi mai răsună încă în urechi, dar pe iarba unde stătuse Vidră nu mai era nimeni. Nici urmă de Vidră, cât vedeai cu ochii.

Dar la suprafața apei se putea zări din nou o dâră de bule de aer.

Șoarecele se apucă să fredoneze un cântecel. Sobolul își aduse aminte că normele de bună purtare ale animalelor interzic orice fel de comentarii legate de dispariția neașteptată a unui prieten, în orice moment, indiferent de motiv sau fără un motiv anume.

— Ei da – zise Șoarecele – cred că a cam venit vremea să ne vedem de drum. Mă întreb, oare care dintre noi ar fi mai bine să se îndeletnicească cu strânsul mesei?

Se vedea de la o poștă că nu-i prea ardea să fie el acela.

— Lasă asta pe seama mea, te rog – se oferă Sobolul.

Firește, Șoarecele îi făcu pe plac.

Cuprins

<i>Cum poți să trăiești frumos?</i>	5
Capitolul I. Malul apei	7
Capitolul II. Drumul cel mare	23
Capitolul III. Pădurea Sălbatică	38
Capitolul IV. Domnul Bursuc	54
Capitolul V. Dulce domum.....	71
Capitolul VI. Domnul Broscoi.....	91
Capitolul VII. Naistul de la porțile dimineții	107
Capitolul VIII. Peripețiile Broscoiului.....	119
Capitolul IX. Călători de tot soiul.....	135
Capitolul X. Peripețiile Broscoiului continuă.....	155
Capitolul XI. „Lacrimile sale, precum o furtună de vară”	175
Capitolul XII. Întoarcerea lui Ulise	193
 <i>Află mai multe... și spune ce crezi</i>	
I. Repere cronologice	211
II. Știi? Află mai multe!	212
III. Altfel – despre <i>Vântul prin sălcii</i>	214
IV. Ce poți face, după ce ai citit cartea? 20 de idei pentru o lectură creativă.....	216